

[Lenger]

nemlig to sider af samme sag. Ventelisterne er prisen for de ting, som regeringen godt vil påtage sig æren for. Ventelisterne er prisen for, at det går »så ufattelig godt«, som statsministeren har gjort til sit valgprog. Gad vide, om de mennesker, der er på ventelisterne, er helt enige. De kunne måske synes, at dette er mere ufatteligt end decideret godt.

Hvorfor er det så regeringens ansvar? Ja, det burde være indlysende, men alligevel: fordi sygehuskommunerne ikke har haft nogen vej uden om at bevilge alt for få penge i forhold til de behov, der er på sygehusområdet, ikke mindst det stigende antal ældre taget i betragtning.

Tager vi Odense sygehus som eksempel, var der oprindelig budgetteret med en vækst i udgifterne i 1986, men så kom julepakken, der pålagde kommunerne og amtskommunerne at betale en bøde til staten. Brækkede ben, hofteoperationer, grå stær, AIDS blev gjort til beskatningsobjekter på linje med whisky og smøger og video og parfume. Det var den julepakke, der skulle afkøle bygge- og anlægssektoren, hed det i hvert fald. Hvordan en reparation af et brækket ben pludselig er blevet et anlægsarbejde, står for mig hen i det uvisse, og jeg har slet ikke hørt, at den slags arbejde skulle blive udført af entreprenørvirksomheder med brug af bygningshåndværkere, der kunne ophede bygge- og anlægssektoren.

På grund af den afgift forsøgte man at reducere udgifterne på Odense sygehus med 27 mill. kr. på trods af ventelisterne. Det er regeringens ansvar, og det er uansvarligt. Eksempelvis skrev sygehusadministrationen til Odense sygehus, at »det er en afgørende forudsætning for, om indgrebet lykkes, at sygehusets aktiviteter, patientindtaget, nedbringes«. Det skrev sygehusadministrationen stik imod de statistikker, indenrigsministeren referer i dag.

Hvad behager! Aktiviteterne skal nedbringes, patientindtaget skal mindskes med 6.000 på venteliste i forvejen, og regeringens dårlige samvittighed skal først have virkning fra næste finansår. Jo, her går det helt ufattelig godt!

Dette er altså, hvad Fyns amtskommune forsøgte at gøre, og det var ikke amtsrådets oprindelige mening. Dertil kommer, at situationen allerede i forvejen var stram, fordi bevillingerne i flere år var sakket agterud,

ikke i absolutte tal, men i forhold til de behov, der er på området.

Hermed har jeg også kommenteret de gentagne besværgelser, vi har hørt også i dag, om, at der ikke er sket nedskæringer på sygehusene. Men jeg vil godt føje til for at understrege, at det er der altså, at for det første er forbruget på sygehusene i de senere år anvendt på en noget anden måde. Anlægsudgifter har i mange sygehuskommuner begrænset driftsudgifterne med det resultat naturligvis, at det er gået ud over plejen af patienter og tiden til at snakke med syge mennesker og deres pårørende, hvad der også er vigtigt.

For det andet er de af effektivitetsundersøgelserne, der overhovedet siger noget, behæftet med væsentlige fejl. Det gælder således den undersøgelse, som kom for et stykke tid siden, og som alene byggede på antallet af udskrivinger. Når de tungeste patienter på grund af ventelisterne ifølge sagens natur må udgøre en stadig større andel af patienterne på sygehusene, bliver indlæggelsestiden gennemsnitlig længere med færre udskrivinger til følge, ligesom patientindtaget naturnødvendigt må påvirke antallet af udskrivinger. Man kan jo dårlig udskrive flere, end man indlægger.

Når man som f.eks. på Odense Sygehus pålægger at nedbringe patientindtaget, kan det bagefter bruges til at sige, at effektiviteten er blevet mindre, for der er jo blevet færre udskrivinger. På den måde bider den slags statistikker sig selv i halen.

I den redegørelse, indenrigsministeren offentliggjorde forleden, har man dog i det mindste den taktfuldhed at nævne alle fejkilderne. Man har taget forbehold, og det vil jeg gerne sige tak for.

Jeg synes egentlig, at det bedste mål for ikke effektiviteten, men derimod for serviceniveauet, må være ventelisternes længde. Når de vokser, er servicen for ringe. Så enkelt er det.

Så kan vi altid diskutere effektivitet, men jeg synes, det er taktløst at diskutere personalets effektivitet i en tid, hvor fejlen ligger et helt andet sted, nemlig her i salen. Som det ser ud nu, finder vi absolut ingen anledning til at diskutere det spørgsmål, og i øvrigt har vi ikke set noget som helst materiale, som bare antydningvis beviser, at personalet er ineffektivt – tværtimod. Personalet på sygehusene er overbelastet, stresset og må bru-